

trouwen op zijn oud geloof heeft verloren. En de jonge vrouw blijft steeds door bij hare ouders.

Dominé Van Walen verliest allen moed, en besluit zijn leeraarsambt neer te leggen. Een vriend, de muzikale artist Welman, die van tijd tot tijd op het tooneel verschijnt, besluit voor Van Walen een nieuwen werkkring te vinden. Hij ontmoet te Scheveningen Ellie en hare familie, en geeft onverholen zijne afkeuring te kennen over het gedrag der jonge vrouw. Deze wordt daardoor zoo getroffen, dat zij besluit terstond tot den verwaarloosden, ongelukkigen man terug te keeren. De laatste neemt afscheid van zijne gemeente, zal zich tijdelijk te Leiden vestigen, om er een nieuw leven te beginnen. En dan komt aan het slot een vreeselijke storm op zee, waarbij de voormalige predikant zijne vroegere schapen nog groote diensten bewijst en het leven redt van een schipbreukeling, door de golven op het strand geworpen. Dan verschijnt Ellie plotseling in de pastorie, en vindt haar man, met het hoofd op de schrijftafel slapend, na den bangen nacht in den storm. Er volgt eene verzoening onder diepe gemoedsbeweging. Ellie meent, dat haar plan, om tot haar man terug te keeren, haar door God was ingegeven, en Van Walen roept uit: „O God, almachtige God, heb dank! Zoo vind ik u door haar terug”.

De novelle: *In den storm* heeft een eenvoudig, maar nagenoeg nieuw onderwerp behandeld, het antwoord gegeven op de vraag: hoe moet het gaan, als rijke, verwende Amsterdamsche jonge meisjes met een dominé trouwen, en later van verveling wegwijnen op een visschers-

dorp? Op het zoo gestelde vraagstuk geeft de schrijfster eene oplossing, fraai gesteld, en met talent gevonden. De eenige zwaarigheid blijft evenwel, of deze vraag wel de moeite van een antwoord loonde? De heldin Ellie heeft haar dominé geheel vrijwillig en met volle sympathie hare hand geschonken. Het vraagstuk of zij Amsterdam aangenamer vind dan een zeedorp, behoorde voor haar geen vraagstuk te zijn. Hare liefde voor haar echtgenoot moest geheel en al hoofdzaak blijven, maar Ellie heeft een zeer zwak en weifelend karakter, en dominé Van Walen staat ook al niet veel vaster in zijne schoenen. Omdat zijne vrouw hem verlaat, en altijd langer te Amsterdam of te Baarn blijft logeeren, laat zijn geloof hem in den steek. Neemt men deze beide gegevens aan, dan heeft de schrijfster zich moedig door de zwaarigheden heengewerkt, en ten slotte bij de schildering van den storm den in twijfel aan zich zelve wegwijnenden predikant een deel van zijn zelfvertrouwen teruggegeven.

De talentvolle schrijfster heeft nu de hand maar uit te strekken, om een nieuw boeiend verhaal op te stellen. De heer Van Walen gaat naar Leiden terug, om een nieuwen werkkring te zoeken. Ellie moet nu zijne bezielende kracht worden. Hij moet met nieuwe moeilijkheden worstelen, maar de liefde zijner vrouw doet hem overwinnen, ook als het groot fortuin harer ouders door ongelukkige speculatiën snel vermindert. Doch ik onthoud mij verder den weg te wijzen aan eene gids, die zelf zeer goed weet welken weg zij bewandelen wil. Er is nog veel te maken van Ellie en haar echtgenoot.

T. B.